

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 323/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Ing. Mgr. Miroslavom Šperkom, LL.M, Advokátska kancelária V4 Legal, s. r. o., Vojtecha Tvrdého 4, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opatrením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9 P 39/2016 z 23. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. „*spravodlivé súdne konanie*“ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

opatrením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 P 39/2016 z 23. februára 2017 (ďalej len „opatrenie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že na okresnom súde prebieha v právnej veci maloletých detí konanie „o návrhu matky na zverenie detí do jej osobnej starostlivosti a určenie výživného“ pod sp. zn. 9 P 39/2016. Okresný súd rozhodol 25. januára 2017 rozsudkom, ktorým zveril maloletých do osobnej starostlivosti matky a súčasne zaviazal sťažovateľa prispievať na výživu maloletých spolu 250 € mesačne, počnúc 1. septembrom 2016.

3. Sťažovateľ podal 14. februára 2017 proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ale okresný súd mu opatrením oznámil, že nebude o odvolaní rozhodovať, pretože konanie (o rozvode) je právoplatne skončené, keďže rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 30. januára 2017 (keďže účastníci sa po vyhlásení rozsudku svojho práva na podanie odvolania výslovne vzdali, čo potvrdili svojím podpisom do zápisnice, pozn.), a z tohto dôvodu odmietol jeho odvolanie predložiť odvolaciemu súdu. Sťažovateľ je toho názoru, že týmto opatrením bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že jeho označené právo „na spravodlivé súdne konanie“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru opatrením okresného súdu porušené bolo. Súčasne žiada, aby ústavný súd zrušil opatrenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha aj priznania úhrady trov konania.

II.

5. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 553/2016).

8. Sťažovateľ sa prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie opatrením okresného súdu z dôvodu, že okresný súd nepredložil odvolanie proti rozsudku okresného súdu (pozri bod 2) odvolaciemu súdu.

9. Ústavný súd v tejto veci zistil, že sťažovateľ okrem podania ústavnej sťažnosti súčasne namietal tie isté skutočnosti aj v sťažnosti podanej toho istého dňa predsedovi okresného súdu, ktorý v odpovedi sp. zn. Spr/352/2017 z 11. mája 2017 na jeho sťažnosť uviedol, že 11. mája 2017 bola vypracovaná predkladacia správa a vec bude predložená

odvolaciemu súdu – teda protiprávny stav namietaný pred ústavným súdom bol už odstránený samotným okresným súdom a predmetné pochybenia budú predmetom posudzovania v odvolacom konaní. V neposlednom rade je potrebné dodať, že sťažovateľ v podanej sťažnosti nenamietal meritórne (vecné) súdne rozhodnutie, teda rozsudok okresného súdu, ale (iba) poukazuje na nesprávne „*oznámenie*“, resp. „*opatrenie*“ vyššieho súdneho úradníka okresného súdu.

10. Keďže ústavný súd v tejto veci nevzhliadol existenciu takých skutočností, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru opatrením okresného súdu (v tomto prípade vyššieho súdneho úradníka), jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd nad rámec konštatuje, že je v súlade so všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu nie je riešiť nesprávny procesný postup vyššieho súdneho úradníka, ako sa domnieva sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, pretože odstraňovanie jeho pochybenia patrí iba do výlučnej právomoci všeobecného súdu a sťažovateľ si nemôže vybrať orgán, ktorý by mal tieto jeho námietky riešiť. Sťažnosť sťažovateľa mohla byť preto odmietnutá napokon i pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 7. júna 2017